

[Viggo Starcke.]

Der har i den sidste tid herhjemme været talt om, at forbruget er for stort, og man har fra mange forskellige politiske sider prøvet at begrænse befolkningens forbrug. Ifølge en række artikler, der fornylig har stået i „Finanstidende“, viser det sig, at siden året 1938 er forbruget kun steget 8 pct., hvorimod samfundsproduktionen er steget næsten dobbelt så meget, nemlig 14 pct. Af disse tal kan man ikke drage den konklusion, at befolkningens forbrug er for stort.

I majnummeret af det socialdemokratiske månedsblad „Verdens Gang“ står der en artikel af professor Jørgen Gøtting, af hvilken jeg med den højtærede formands tilladelse gerne vil citere nogle få linier, som har interesse i denne sammenhæng. Professoren skriver:

„Det er ikke let i statistikken at finde nogen dokumentation for, at forbruget er for stort. I procent af bruttonationalindkomsten viser forbruget en faldende trend siden krigen og er lavere end før krigen.“

Man kan altså med sikkerhed drage den konklusion, at befolkningens forbrug ikke er for stort, og at hvis forbruget er for stort, er det ikke befolkningens, men statens forbrug, det gælder. Når der derfor skal finde en indskrænkning af forbruget sted, er det ikke den jævne befolknings løn og levestof, der skal sættes ned; det er staten, der skal gennemføre besparelser, det er her, der skal indføres en streng sparsommelighed på alle områder.

Retsforbundet beklager, at den høje regering fik tilslutning både fra det radikale venstre og fra det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen til nu i marts at gennemføre nye afgifter til nedsættelse af befolkningens forbrug, nye varefordyrende afgifter som middel mod de valutavanskeligheder, de skiftende regeringer selv har ansvaret for. Disse afgifter virker meget skadeligt. Der følger i deres kølvand standsning af virksomheder, fallitter og ulykke for en masse mennesker, og disse mennesker ræsonnerer som så: det

er staten, som gennem disse skatter tager vore penge, og det er staten, der påtager sig at bruge de penge, som vi udmærket godt har forstand på at bruge selv.

Den højtærede statsminister udtalte fornylig på De samvirkende Fagforbunds kongres, at forhøjelsen af arbejdernes og tjenestemændenes løn med ca. 300 mill. kr. har været af betydning for den krise, vi er i, og den højtærede statsminister sagde ifølge referat i dagspressen, at han mente ikke, der var vundet meget for lønmodtagerne, hvis højere pengeløn blot fører til højere priser eller højere skatter. Jeg hilser disse udtalelser med stor opmærksomhed og interesse.

Den første del af de udtalelser, jeg har nævnt, hvoraf man jo egentlig kunne drage den konklusion, at den højtærede statsminister mener, at grænsen nu er nået for lønstigningerne til den arbejdende befolkning, er jeg ikke enig med statsministeren i, hvis jeg har forstået ham rigtigt, men derimod i den anden del af udtalelserne, som er det nye, hvor statsministeren klart og stærkt sætter fingeren på det punkt, som vort parti gennem årtier har fremhævet, at med lønstigninger i kroner og ører, i tal og cifre, risikerer man at narre den arbejdende befolkning, hvis samtidig priserne og skatterne går i vejret, fordi reallønnen bliver ringere, selvom pengelønnen bliver højere.

Den tredje vigtige samfundsfunction, der skal skabes klarhed over og forenkling af, er den skabende produktion, den evne, som mennesket har til at ændre det, naturen giver, til noget, der er bedre egnet for det menneskelige forbrug. Her er der sket store fremskridt, både indenfor landbrugets produktion og indenfor industri og håndværk og andre brancher, således at vi trods svingende høstudbytte har en stigende produktion og trods et ringere høstudbytte i fjor end de foregående år havde en produktion, der er så stor, at den aldrig før har været af en sådan størrelse. Dette betyder, at befolkningen har løst opgaven at producere de nødvendige værdier; derfor har man, når